

MOCARSKI (1) ai

o jasne; -ã- (1), [-a-].

sg [m N mocarski.] ◊ n G mocârskiého. ◊ [pl A subst mocarski(e).]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

Przymiotnik od „mocarz”:

a. *Taki, który jest właściwy mocarzowi:* Dwanáftá korona ielt motzárfskiého rokázowaniá/ ktorá ielt s kamienia drogiého/ którą daie buóg fynom ij fwym wybrany^m *OpecŻyw* 189v; [Iżes sie stał mocnością vbogiemu/ mocnością niedoítátecznemu w vdřęczeniu iego/ nádzieią od wichru/ záfloná od gorácá/ ábowiem duch mocárfski [spiritus... robustorum; duch mocarzów *WujBib*]/ iákoby wicher zápieráiący sie o fciáne. *Leop Is* 25/4 (*Linde*).]

b. [Taki, który należy do mocarza: A dla tego oddzielę iemu wielu/ á mocárfskie łupy [fortium... spolia; korzyści mocarzów *WujBib*] podzieli. Przeto że wydał ná śmierć żywot fwoy *Leop Is* 53/12 (*Linde*).]

Cf **MOCARZOW**